

תת"ע 14892/01/23 - אחמד אבו עג'אג' נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה באשדוד

תת"ע 14892-01-23 מדינת ישראל נ' אבו עג'אג'

בפני כבוד השופט הגר אזולאי אדרי
ה המבקש: אחמד אבו עג'אג'
נגד מדינת ישראל
המשיבה:

החלטה

בפני בקשה לפי סעיף 0(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "החוק") שענינה ביטול פסק דין שנית בהליך דין בהיעדרו של המבקש.

A. העובדות הضرיקות לעניין:

1. ביום 21.12.2024 נערכה כנגד מר אבו עג'אג' אחמד (להלן: "ה המבקש") הودעת תשלום קנס שמספרה 30155285924 (להלן: "הדו"ח") בגין אחיזה או שימוש בטלפון, שלא באמצעות דיבורית, תוך כדי נהיגה, בנגד לתקנה 28(ב)(1)(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן: "התקנות").
2. בהמשך לאמור, המבקש פנה למרכז פניות נהגים ארצי (להלן: "מ芬"א") בבקשת להישפט בגין העבירה שיוחסה לו ובהattern לבקשתו הוגש לבית המשפט כתוב אישום וזמן למועד הדיון שנקבע ליום 13.3.23 נשלח לכתובה אותה ציין המבקש בבקשתו להישפט.
3. ביום 13.3.23 התקיים דיון אליו לא התיצב המבקש ולאחר שהוצע אישור מסירה בדיון, הורשע המבקש (בהיעדרו) בעבירה שיוחסה לו והושת עליו קנס בסך 1,000 ₪ (להלן: "פסק הדין").
4. ביום 13.4.23 הוגשה הבקשה מושא החלטה זו לביטול פסק דין.

B. טענות הצדדים:

5. המבקש טוען כי על אף שהגיע בקשה להישפט, מעולם לא הגיעzeit להזמנה הדיון והוא לא ידע על הדיון בכלל.
6. כמו כן, המבקש טוען כי הוא לא השתמש ולא החזיק טלפון וכי נגרם לו עיוות דין גם לעניין ההרשעה וגם לעניין רף הענישה. זאת, כאשר לשיטתו מדובר בעונש שאינו סביר וחורג ממתחם העונש המקובל.
7. המשיבה מתנגדת לבקשתו וטענתה לכך שהיא שוכן הזרמה לדין נשלחה בדואר רשום לבקשת וכי דבר הדואר נמסר לידי המבקש עצמו.
8. לטענת המשיבה, לא נגרם כל עיוות דין, העונש שהושת על המבקש אינו חורג ממתחם הענישה המקובל ואף

מצוי ברף המינימאלי של מתחתם הענישה.

9. לבסוף, מפנה המשיבה לדברי הנגה (המבקש) כפי שהם עולים מהדו"ח עצמו: "אני רציתי לשים וויז למכללה" וטוענת כי מדובר בראשית הودאה.

ג. דין והכרעה:

לאחר שיעינתי בבקשת ובתגובה לבקשת, אני סבורה כי בנסיבות העניין דין הבקשה להידחות.

10. סעיף 130(ח) לחוק קובע כדלקמן:

"גזר דיןו של הנאשם בטעון שלא בפניו, רשאי בית המשפט, על פי בקשה הנידון, לבטל את הדיוון לרבות את הכרעת הדין וגזר הדין אם ניתנו בהעדרו, אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאירועו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין; בקשה לפי סעיף קטן זה תוגש תוך שלושים ימים מהיום שהומצא הנאשם פסק הדין אולם רשאי בית המשפט לדון בבקשת שהוגשה לאחר מועד זה אם הבקשה הוגשה בהסכמה התובע".

11. בבקשת לבטל פסק דין שניית בהיעדר הנאשם, על בית המשפט לבחון האם מתקיימת אחת משתי העילות החלופיות הקבועות בסעיף הנ"ל: האחת - האם קיימת סיבה מוצדקת לאירועו של הנאשם; השנייה - האם ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין (ראו גם רע"פ 9142/01 **איטליה נ' מדינת ישראל** פ"ד נ(6) 793 (2003) (להלן: "**הלכת איטליה**").

12. באשר לקיומה של סיבה מוצדקת לאירועו של הנאשם, הרי שיעון באישור המיסירה הקיים בתיק בית המשפט מלמד על כך שהזמןה לדיוון אכן נמסר לידי המבקש עצמו עוד ביום 22.7.12.22. על כן, אין אלא לדחות את טענותו לפיה לא זמין דין לדין ולא ידע על מועדו.

13. משלא נמצאה סיבה מוצדקת לאירועו של המבקש, علينا לבחון האם דוחית הבקשה עלולה לגרום לעיוות דין. לטעמי, בנסיבות העניין, התשובה לכך שלילית. זאת, הן בהתחשב בדברי הנגה (המבקש) כפי שהם עולים מהדו"ח עצמו: "אני רציתי לשים וויז למכללה" - דברים מהווים ראשית הודאה, והן בהתחשב בכך שהעונש שהושת על המבקש הוא קנס המקור בגין העבירה בה הורשע.

14. **לאור כל האמור לעיל, הבקשה נדחתה.**

המציאות תשליך העתק ההחלטה לצדים.

ניתנה היום, כ"ט ניסן תשפ"ג, 20 אפריל 2023, בהיעדר
הצדדים.